

Híd a munkásság és értelmiség között

Írta: Parragi György

«Tavaszi vagy te novemberben» — ezt írta a költő a Magyar Nemzet vasárnapi számában a Lánchídról szóló dalában. A költői megézés valóra vált. A Lánchíd avatás felejthetetlen ünnepe meghozta hosszú hetek szüntelen esői után a márciusi verőfényt és az ebbe csomagolt vidámságot, határtalan életkedvet, egeket ostromló optimizmust. A tavaszi nappá varázsolt novemberi vasárnap ünnepi jellegét nemcsak a vidáman lobogó zászlóerdő adta meg, de mindenekelőtt többszázezer ember boldog, öntudatot sugárzó tekintete. Látszott ezeken az arcokon az öntudatos büszkeség. Minden ember érezte, hogy mennyire köze van ehhez a hídhöz, mennyire a szívéhez nőtt a híd multja, de még inkább a jelene. Széchenyi a tragikusan magános lélek komorságával, magárahagyottságával így nevezte a Hidat: «Az én hidam». A hídavatáson ujjongó tömeg minden egyes tagja mélységesen átérezte, hogy a Hidat jogosan nevezheti «a mi hídunknak».

Valóban minden magyar dolgozó szívügye volt kezdetől fogva ez a híd. És minden magyar dolgozó ilyen vagy más módon hozzájárult a Híd újjáépítéséhez. Ki fizikai, ki szellemi munkájával, ki anyagi hozzájárulással.

Egy munkás a tömegben kipirult arccal magyarázza kis fiának: «Nekem is van egy tizesem ebben a Híd-ban». És boldog, hogy most átmehet kisfiával a Hídon. És szeretettel gondolt mindenki azokra, akiknek országrészüik volt a Híd újjáépítésében. Egy kis nemzet hatalmas, herakleszi alkotása ez. A népért, a nép által irányított politikának, a szellemi és fizikai dolgozók harmonikus együttműködésének büszke diadala. Vasárnapon a hídfő ívei valóban «Arc de Triomphe»-fá, diadalívvé változtak át, az alkotó munka, a népbarát politika diadalívévé. Nem véres csatamezőkről jöttek a győztes hadvezérek, vezérkari tisztek és katonák, hanem évek kemény, önfeláldozó munkájának színhelyéről. Ezért ünnepelte frenetikus ujjongással őket a békeszerető magyar nép, mert a békefront világraszóló csatáját nyerték meg.

A hídavatás eseményei, beszédei nyomán új szimbolikus értékelést nyert a Híd. Minden beszéd, mely az ünnepségen elhangzott, erőteljesen kihangsúlyozta a fizikai és értelmiségi dolgozók együttműködésének ragyogó eredményeit, a fizikai és értelmiségi dolgozók munkájának megbecsülését. A Híd a két dolgozó réteg között kialakult kapcsolatnak is szimboluma. Rákosi Mátyásnak az értelmiségről mondott két nyárutói beszédében kifejezésre juttatott útmutatásainak testetöltése.

Bebrics Lajos közlekedésügyi miniszter ünnepi beszédében jelentős hely jutott a fizikai dolgozók teljesítményének méltatása mellett az értelmiségiek munkája dícséretének.

Miután megemlékezett Rákosi Mátyás és a hídverő Gerő Ernő kezdeményező erejéről, célkitűzéseiről, ezeket mondotta a miniszter:

— A kész Lánchíd annak köszönhető továbbá, hogy a népi demokrácia a kiváló mérnökök és szakképzett munkások ezreit adta az újjáépítés szakaszain is, akik a legnagyobb, a leglelkesebb odaadással fogtak hozzá a súlyos munkához.

Ezután névszerint említette fel a hídépítés értelmiségi és fizikai dolgozóinak vezetőit. Első helyen a Kossuth-díjas Széchy Károly mérnököt, «a tudóst, kiváló hídépítő mesterünk»-et. Utána felemlítette Palotás Lászlót, a hídépítés «kiváló munkás» kitüntetésű vezetőmérnökét, majd Korda, Miklós, Csávoly, Méhes, Sáros és Fábián mérnököket. És a túlnyomó részt munkásokból álló soktízezes tömeg dübörgő tapssal köszönte meg Pongrácz Kálmán polgármester szavai nyomán a lánchídi műszaki értelmiségnek a dolgozó népért, az újjáépítésért, a magyar népi demokráciáért végzett önfeláldozó, kiváló munkáját.

Így az avatóünnepség és a Híd maga is, a fizikai és értelmiségi dolgozók testvéri kézfogását is jelképezte.

Amikor végigyalogoltunk a Hídon, valami kis fáradtság vett rajtunk erőt. Nem fizikai fáradtság, hanem olyan, amelyet az első tavaszi séta után érzünk, mikor először szívjuk tele magunkat verőfényvel, csírahordozó tavaszi levegővel. Az újra megindult élet csókja által okozott kellemes, boldogító lankadság ez. Érezzük, hogy holnap már hozzászokunk az éles tavaszi szélhez, az acélos tűző nap-sugárhoz, mert hisz a mi élet-erőnk, hitünk hozták vissza az ernyesztő tél után.

A Lánchíd felett is a költő látomása szerint a tavasz szelölője lobogtatta a zászlóerdőt. Az új magyar élet, a magyar népi demokrácia élet-erős, fiatal élete robogott át, mint diadalmas tavaszi menet az új Hídon. A szemükből, az arcukról tavaszi indulók sugároztak. Megindult az új élet, munkások és értelmiségiek, öregek és fiatalok együtt az öreg és mégis fiatal Lánchídon.

Hazafelé menet a Kossuth-hídon jöttem át Pestre. Két gigantikus új híd: a Margit-híd és Lánchíd között milven szerényen, mennyire munkanapi szürkeségben íveli át a Dunát és teljesíti becsületesen kötelességét. Pedig valamikor az egész milliós várost hordozta hátán. Mikor az egyetlen, az agyondédelgetett, imádozott hídjá volt a fővárosnak. Éreztem, hogy a Kossuth-hídat változatlanul fogjuk szeretni, dédelgetni és tekintünkkel megsimogatni. Nem lesz Hamupipőke, nem lesz mostohatestvér a két hídretek között. Ezért, amikor a Lánchíd avatásának ünnepéről számolunk be, a meghatótt szeretet hangján kell megemlékeznünk a magyar demokrácia első nagy hídal-kotásáról, a Kossuth-hídról is,